

**Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝΙΕΤΕΙ 1889**

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ νεωτέρας ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας, Διευθυντάς Ἑλλ. σχολείων καὶ Ἑλληνοδιδασκάλους ὡς καὶ τὸ Γενικόν Διευθυντήριον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων δι' ἐτέρας ἡμοίας πρὸς τοὺς Δημόδιδασκάλους τοῦ Κράτους, συνιστῶσι αὐτοῖς τρίτην ἤδη φοράν τὸ «Παιδικόν Περιοδικόν» ὡς μίαν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τοὺς νήους καὶ τὴν ἐν τῇ οἰκγενεῖα εἰσαγωγήν του συντελεστικὴν τὰ μάλιστα πρὸς μετάδοσιν ἠγαθῶν γνώσεων παντοίων καὶ προτρέψει αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶσι δπως καταστήσωσι ἀξίωλον ὄργανον διδασκαλίας τὸ «Παιδικόν Περιοδικόν», πρὸς ἣ κοινωνία ἀνεγνώρισε τῆς μάλιστα τιμητικῆν θέσιν μεταξὺ τῶν ἡμοίων γνώσεως περιοδικῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τῆν διεύθυνσιν

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

*Τῇ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων,
παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.*

ΒΑΣΙΛΑΝΗ ΠΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,

ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΑΔ. Γ., ΔΕΛΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ Π'Ν.,

ΜΠΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Η.,

ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,

ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΛΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΗΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 3 1/2, ἐν Ρωσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 2

Εἰς τοὺς φροντίζοντάς πρὸς ἐγγρηφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς οἴσου Ὀμήρου ἀριθ. 15, ὕψισθεν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Κων/πόλει, Βιβλιοδετεῖον κ. Ν. Κ. Γεραζοῦ, ἐν Γαλιτζ. Περμποτάζαρον, Σαχσι χάν.

Πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθυνεῖα «πρὸς τὸ Παιδικόν Περιοδικόν εἰς Ἀθήνας»

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Εἰς τὸν μῆνα τοῦτον ἐδόθη τὸ ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου τοῦ μοναρχήσαντος ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν Αὐγούστον ἐζωγράφιζον ἄνδρα γυμνὸν πίνοντα ὕδωρ διὰ κύλικος, ἵνα παραστήσωσι τὴν ἀνάγκην δρόσου κατὰ τὰ φροερά καύματα τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, καὶ κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα κρηπίδα. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ ἄνθρωποι ἀποδίδουσι μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ἐξ πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς τούτου, νομίζοντες ὅτι ἡμέσια ἡμέρα τῶν ἐξ πρώτων ἡμερῶν τοῦ Αὐγούστου προλέγει τὸν καιρὸν ἐνὸς μηνὸς τοῦ ἐπιλοιποῦ ἐνιαυτοῦ. Π. χ. Ἡ 1η Αὐγούστου μέχρι μεσημβρίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Αὐγούστον· ἡ αὐτὴ 1η Αὐγούστου ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι τῆς ἑσπέρας πρὸς τὸν Σεπτέμβριον κλπ. μέχρι τῆς θῆς, ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὸν Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον· ἡ παρατηρουμένη δὲ ἀτμοσφαιρική κατάστασις κατὰ τὰ ἡμερομήνια, ὡς ὀνομάζουσι τὰς 6 ταύτας ἡμέρας φρονοῦσιν, ὅτι θέλει εἶναι ἡ ἀτμοσφαιρική κατάστασις τῶν ἀντιστοιχῶν μηνῶν.

Πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὁ συνώνυμος αὐτοῦ μὴν ὀνομάζετο *Σελτίλιος*, ἦτοι ἔκτος τοῦ ἐνιαυτοῦ μῆν, διότι πρῶτος, ὡς εἵπομεν ἄλλοτε, ἦτο ὁ Μάρτιος.

ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΟΣΧΑΚΗ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ

Ἐκ τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἀναγγελθέντος ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τομίδιου ὑπὸ τὸν τίτλον *Χριστιανικὸς Οἶκος*, τοῦ περιλαμβάνοντος τὰς ὡραίας ἐκεῖνας ὁμιλίαις τὰς ἐκφωνηθείσας ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς καὶ εὐφραδιστάτου ἱεροκλήρυκος καὶ θεολόγου κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δημοσιεύομεν κατωτέρω κατ' εὐγενῆ καὶ πρόθυμον παραχώρησιν τοῦ συγγραφέως καὶ συνεργάτου ἡμῶν πολυτίμου μίαν ἐξ αὐτῶν, ἣν ἐκρίναμεν ἐπιαναγκεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνώσῃσι πῶντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ὡς οὕσαν ἀπάντημα καὶ θησαυρίσμα ὅλων τῶν ἱερῶν συμβουλῶν, τὰς ὁποίας δύναται ὁ καλλίτερος πατήρ νὰ ποιήσῃται εἰς τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς ἀριστοτέχνημα λόγου δυνάμενον νὰ ἐπιδράσῃ καὶ ἐπὶ τῆς σκληροτέρας καρδίας διὰ τῆς ἀρελοῦς ὁσφ καὶ ἐντέχνου ἀναπτύξεως τῶν ἐμφύτων τῷ ἀνθρώπῳ καθηκόντων πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς.

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς. (Ἐξ. κ' 11).»

Ὁ γονεῖς, ὡς εἶπον πρὸς ὑμᾶς, εὐσεβεῖς ἀκραταί, ἐν προηγουμένη ὁμιλίᾳ μου, οἱ γονεῖς δόντες τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὰ τέκνα, ὀφείλουσι φυσικώτατα νὰ συντηρήσωσιν αὐτὰ καὶ ἀναθρέψωσιν· ὀφείλουσιν εἰς πάντα κόπον καὶ πᾶσαν θυσίαν νὰ υποβάλλωσιν ἑαυτοὺς, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν καὶ τὰς ὑλικὰς καὶ τὰς πνευματικὰς, ἵνα προσφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ παντὸς κινδύνου καὶ σωματικοῦ καὶ ἠθικοῦ. Τὴν ἀνατροφήν δὲ τῶν τέκνων αὐτῶν, ἣτις ἀποτελεῖ οὐσιώδες καὶ ἀναπόφευκτον τῶν γονεῶν καθήκον, ὀφείλουσιν οἱ γονεῖς νὰ ἐπιδιώκωσι, προβάλλοντες εἰς τὰ τέκνα τὸ καλὸν αὐτῶν παράδειγμα, δεικνύοντες ἀγάπην λελογισμένην καὶ αὐστηράν καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς ὀδηγοῦντες αὐτὰ εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν, εἰς τὸν ἀληθῆ τῆς καρδίας αὐτῶν ἐξευγενισμόν.

Ἄλλὰ τὰ μεγάλα ταῦτα καὶ δυσχερῆ τῶν γονεῶν καθήκοντα πρὸς τὰ τέκνα

υπεπάγονται ἕτερα καθήκοντα ἐπίσης μεγάλα, ἐπίσης ἱερά, τὰ καθήκοντα τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Καὶ οὐδὲν ἀπλούστερον, οὐδὲν ρυσιχωτέρον τούτου. Τὰ τέκνα ὀφείλουσιν εἰς τοὺς γονεῖς οὐ μόνον τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἀγαθόν· ἐξ αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν ὑπάρχουσι· πᾶν ὅ,τι εἶνε, εἰς αὐτοὺς τὸ ὀφείλουσι. Συνδέονται ἄρα διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων πρὸς τοὺς γονεῖς· ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς καθήκοντα ἱερά καὶ ἅγια. Καὶ τὰ καθήκοντα ταῦτα καθιερωτοὶ ὁ ἠθικὸς νόμος διὰ τῆς ἐντολῆς λέγων· «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς». Καὶ τὰ καθήκοντα ταῦτα ἐξαγιάζει τὸ Εὐαγγέλιον παραγγέλλον· «Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γὰρ ἐστὶ δίκαιον» (Ἐφεσ. 5' 1). *Τὰ καθήκοντα δὲ ταῦτα τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς ἐρχομαι ν' ἀναπτύξω πρὸς ὑμᾶς ἐν τῇ παρουσίᾳ ὁμιλίᾳ μου.*

Πασῶν τῶν ἐντολῶν τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἡ φυσικωτάτη, προσφιλεστάτη καὶ εὐγρεσεστάτη εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ ἐντολή. Εἶνε ἡ ἐντολή, ἥς τὸ κύρος καὶ τὴν ἀλήθειαν οὐδεὶς, οὐδ' αὐτὸς ὁ μᾶλλον διεσθαρμένος τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ. Εἶνε ἐντολή, ἣτις ἰσχυρῶς ἀντηγεῖ ἐν τῇ συνειδήσει, ἣτις ἀνεσιγήτως εἶνε ἐγκεχαραγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς ἀνθρώπου. Καὶ διατὶ ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν τοὺς γονεῖς ἡμῶν; Οὐχὶ βεβαίως, διότι εἶνε κάλλιστοι καὶ ἐξαιρέτοι ἄνθρωποι. Πόσοι ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι δυστυχῶς τοιοῦτοι! Πόσοι ἐξ αὐτῶν ἀγνοοῦσι τὰ ὕψιστα αὐτῶν καθήκοντα ἢ παραμελοῦσι καὶ διαστρέφουσι αὐτὰ ἐπὶ βλάβῃ ἀνυπολόγιστῃ καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ τῆς κοινωσίας! Οὐχὶ, διότι συνέλεξαν ἐπιγεια ἀγαθὰ καὶ ἐκληροδότησαν αὐτὰ εἰς ἡμᾶς. Πόσοι γονεῖς ἀντὶ πλοῦτου καὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν κληροδοτοῦσιν εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν τὴν πτωχείαν καὶ τὴν δυστυχίαν! Καὶ ὅμως ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν αὐτούς. Ἡ ἐντολή δὲν λέγει· τίμα τοὺς γονεῖς σου, διότι ὑπῆρξαν κάλλιστοι ἄνθρωποι, διότι σὲ κατέστησαν κληρονόμον ὑλικῶν ἀγαθῶν· ἀλλὰ λέγει ἀπλούστατα· τίμα τὸν πατέρα σου, διότι εἶνε πατήρ σου· τίμα τὴν μητέρα σου, διότι εἶνε μήτηρ σου. Καὶ διατὶ; Διότι βαθύτατον φυσικὸν αἰσθημα συμπίπτει εἰς ἐν μετὰ ἱεροῦ ἠθικοῦ νόμου· διότι εἴμεθα σὰρξ καὶ αἷμα τῶν γονεῶν ἡμῶν· διότι αὐτῶν αἱ χεῖρες ἐβάστασαν ἡμᾶς. Διότι οἱ γονεῖς ἡμῶν, ὅσον ἀτελεῖς ἂν ὑποτεθῶσιν, οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ καταπνίξωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἀκατανίκητον πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην καὶ τὸ φίλτρον· διότι αὐτοὶ πρῶτοι ἠγάπησαν ἡμᾶς· διότι, ὅσον τυφλὴ καὶ ἰδιοτελὴς ἂν ὑποτεθῇ ἡ ἀγάπη αὐτῆ, διετέλεσαν ὅμως πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς καὶ ἐλησμόνου τὰ πάντα ὑπὲρ ἡμῶν. Διότι ὑπὲρ ἡμῶν ἐργηγόρησαν καὶ ἐμερίμνησαν καὶ εἰργάσθησαν καὶ στερήσεις καὶ πικρίας παντοειδῆς ὑπέστησαν. Διότι ἐφ' ἡμᾶς ἐστήριξαν τὰς ἐλπίδας αὐτῶν, ἐν ἡμῖν διείδον τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν. Διότι οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, καθ' ἃς ὑπ' αὐτῶν ἐτράφημεν καὶ ἐπροστατεύθημεν καὶ οὐδὲν ἄνευ αὐτῶν ἠδυνάμεθα· τὰς ὥρας ἐκεῖνας, καθ' ἃς εἰς τὰς ἀγκύλας αὐτῶν ἐρριπτόμεθα καὶ τὰ ὄμματα ἡμῶν εἰς αὐτοὺς εἶχομεν προσηλωμένα καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν ἀνεκλινόμεθα· τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας, καθ' ἃς ἦσαν δι' ἡμᾶς ἡ πηγὴ πάσης χαρᾶς, παντὸς ἀγαθοῦ, πάσης εὐτυχίας.

Ἄλλ' οὐ μόνον διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν τοὺς γονεῖς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλο τι ἀνώτερον καὶ σπουδαιότερον ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν αὐτούς· διότι ὕψιστα καὶ ἱερώτατα καθήκοντα εἶνε ἀνατεθειμένα εἰς αὐτούς· διότι ἡ ἔμφυ-

τους αὐτῶν πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη ὑπὸ θεοῦ περιβάλλεται κύρους. Εἶνε οἱ γονεῖς οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Λαλοῦσι πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Ἐξαγγέλλουσιν εἰς αὐτὰ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ ἐγγαράσσουν εἰς τὰς ἀπαλὰς αὐτῶν καρδίας τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα. Ἄνυψοῦσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς πάντων πατέρα. Σπείρουν εἰς αὐτὰς τὸν σπόρον παντός καλοῦ καὶ εὐγενοῦς. Χειραγωγοῦσι τὰ τέκνα καὶ συκρατοῦσιν αὐτὰ ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ πρὸ πάντων διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν ἔργων. Παρίστανται αὐτοῖς ἐν παντὶ πειρασμῷ καὶ κινδύνῳ. Ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπ' αὐτὰ, ὅταν τὸ πνεῦμα αὐτῶν καθέδῃ τείνουσιν εἰς αὐτὰ χεῖρα βοήθειας, ὅταν ὁ πειρασμὸς ἐγγίξῃ, καὶ συναγωνίζονται μετ' αὐτῶν. Καὶ ἡ θεία αὕτη ἀποστολή, ὅσον ἀτελῶς ἂν ἐκπληρώσιν αὐτὴν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ αὐτῶν ἀδυναμίᾳ, ἐξαγιάζει τοὺς γονεῖς ἐνώπιον τῶν τέκνων. Ἡ θεία αὕτη ἀποστολή ἀνυψοῖ τοὺς γονεῖς καὶ ἀναδεικνύει αὐτοὺς ἀνωτέρους ἑαυτῶν καὶ καθαίρει καὶ ἐξευγενίζει ἐν τῇ συναισθήσει ὅτι δὲν ζῶσι μόνον δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ ὅτι ὀφείλουσι διὰ τοῦτο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς αὐτὰ ὡς πρότυπα καὶ ν' ἀνυψώθωσιν αὐτοὶ πρῶτοι, ἵνα δυνηθῶσι ν' ἀνυψώσωσι καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ παράσχωσιν αὐτοῖς τὴν δέουσαν ἀγωγὴν καὶ παιδείαν.

Πῶς δὲ τιμῶσι τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς; Ποῖα καθήκοντα ἔχουσι τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν; Ἐν τῶν πρωτίστων αὐτῶν καθηκόντων εἶνε νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Τὴν ὑπακοὴν τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ὠραιότατα καὶ δικαιοτάτα παριστᾷ τὸ Εὐαγγέλιον ὡς τὸ οὐσιωδέστατον καὶ ὑψιστον τῶν τέκνων καθήκον, ὡς τὴν βᾶσιν καὶ τὸ θεμέλιον τῶν λοιπῶν αὐτῶν καθηκόντων. «Τὰ τέκνα, λέγει, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι· τοῦτο γάρ ἐστι δικαίον καὶ εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ» (Κολ. γ'. 20). Καὶ εἶνε τῷ ὄντι δικαία, εἶνε εὐάρεστος ἡ ὑπακοὴ αὕτη. Εἶνε διάταξις θεία, ἵνα οἱ γονεῖς παιδαγωγῶσι τὰ τέκνα, ἅτινα ὀφείλουσι διὰ τοῦτο νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην διαπαιδαγωγήσεως ἐν τῇ ἡλικίᾳ μάλιστα ἐκείνῃ καθ' ἣν ἕνεκα ἐλλείψεως κρίσεως ὠρίμου, πείρας ἰκανῆς καὶ γνώσεως εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς μυρίας παρεκτροπὰς καὶ ἀποπλανήσεις, εἰς μυρίους πειρασμοὺς καὶ κινδύνους. Τί θὰ ἐγίνοντο τὰ τέκνα, ἂν ἡ θεία πρόνοια δὲν ἐνεπιστεύετο εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν, ἂν δὲν ὠρίζεν αὐτοὺς νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπ' αὐτὰ, νὰ προσυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ παντός ἐπαπειλοῦντος κινδύνου καὶ παρεκτρεπόμενα νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν; Ναί, καὶ ὀφείλιμον καὶ καθήκον ἀπαραίτητον εἶνε εἰς τὰ τέκνα νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ὅφειλουσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς οὐχὶ ὡς δούλοι, διότι ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ δὲν ὑπάρχει δουλεία, ἀλλὰ μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς, ἐν τῇ συναισθήσει ὅτι τὸ καθήκον τοῦτο εἶνε τὸ μόνον σωτήριο εἰς αὐτὰ. Ἄς μὴ λησμονῶσι τὰ τέκνα, ὅτι οἱ γονεῖς οὐδέποτε δύνανται ἐν γνώσει νὰ διατάξωσι τι παρὰ τὸ ἀληθές αὐτῶν συμφέρον· ὅτι οἱ γονεῖς καὶ δύνανται ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ αὐτῶν πείρᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ θέλουσιν ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτῶν νὰ διατάξωσι τὰ ἄριστα καὶ ὀφελιμώτατα εἰς τὰ τέκνα. Ἄς μὴ λησμονῶσιν ὅτι αὐτὸς ὁ Θεὸς παραγγέλλει αὐτοῖς νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς, ὅτι ἡ παρακοὴ φέρει ἀναποφεύκτως αὐτὸν τὸν θάνατον αὐτῶν καὶ τὸν σωματικὸν καὶ τὸν πνευματικόν. Πόσα τέκνα ἀνδρωθέντα βλέπουσιν ἀνὰ πᾶν βῆμα διανοιγόμενον πρὸ αὐτῶν τὸ βράβηρον τῆς ἀπωλείας, καὶ ἐν στεναγμοῖς καὶ δακρυοῖς ἀναμνησκονται τῶν ὠραίων διδασμάτων καὶ συμβουλῶν τῶν γονέων αὐτῶν καὶ πικρῶς μεταμέλονται ὅτι παρήκουσαν εἰς τοὺς ἀρίστους αὐτῶν φίλους ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν καὶ τὴν μη-

τέρα! Ἄλλ' εἰς μάτην καὶ ἀνωφελῶς· διότι ὅ,τι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἥτις ὀρίζει τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου, ὅ,τι κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην παρημελήθη, τοῦτο εἶνε δυσχερέστατον, ἂν μὴ ἀδύνατον ν' ἀναπληρωθῇ δι' ὄλου τοῦ βίου. Καὶ ἡ εἰκὼν τῶν γονέων ὡς φάσμα φοβερὸν παρίσταται ἀείποτε πρὸς τῆς τρεμούσης συνειδήσεως τῶν τέκνων τούτων, καὶ ἡ δυστυχία παρακολουθεῖ αὐτὰ μέχρι τοῦ τάφου. Ὡ, ἂν ἀνελογίζοντο πάντοτε τὰ τέκνα, ὅποιος κίνδυνος περιμένει αὐτὰ ἐκ τῆς παρακοῆς αὐτῶν, οὐδέποτε οὐδαμῶς θὰ παρήκουον εἰς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἐν προθυμίᾳ καὶ χαρᾷ θὰ ὑπετάσσοντο πάντοτε εἰς αὐτοὺς.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον).

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Πέμον, πέμον φεγγαράκι
Ποῦ σιχρὰ ε' τὸν οὐρανὸ
Γέρω, γέρω τριγυρίζεις
Χρυσωμένο φωτεινὸ
Δὲν κουράζεσαι νὰ μπαίνης
Σ' τὸν βαθὺν ὠκεανὸ
Καὶ τὴν ἄλλ' ἡμέρα πάλι
Νὰ προβαίνης ε' τὸ βουνό;

Δὲν κουράζομαι παιδάκι
Γιατὶ θέλω φωτεινὸ
Κάθε μέρα νὰ προβαίνω
Σ' τὸν γαλάζιο οὐρανὸ
Καὶ ἂν παύσω νὰ πηγαίνω
Εἰς τὸ κῆμα τὸ βαθύ
Ἡ ὠραία μου ἡ λυγρὴ
Θὰ μαυρίσῃ θὰ χαθῇ!

Ἔτσι εἶναι! ὅποιος θέλει
Νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' τοὺς ἄλλους,
Πρέπει πρόθυμος νὰ γέρῃ
Κόπους πρὸς τοὺς μεγάλους.

Ni-Gos

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Διὰ τῶν κατωτέρω περιληπτικωτάτων ἐρανισμάτων ἐξ Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν δίδομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν μικρὰν ἰδέαν περὶ τῶν γινομένων καὶ ἐφαρμοζομένων ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι προόδων τῆς τέχνης, φρονούντες ὅτι οὕτω (καὶ τοι λυπούμενοι, διότι δὲν εἶνε τὸ περιοδικὸν ἡμῶν προωρισμένον δι' εὐρυτέρας ἐπιστημονικὰς ἀναπτύξεις καὶ μελέτας) ὠφελούμεν οὐκ ὀλίγον καὶ ὠθοῦμεν αὐτοὺς πρὸς τὴν ἐμπειροτεχνίαν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, αἱ ὁποῖαι θριαμβεύουσι νῦν καθ' ἅπασαν τὴν ὑψηλὸν πασῶν τῶν ἄλλων θεωρητικῶν ἐπιστημῶν.

Ι καταπληκτικαὶ προοδοὶ τῆς ἐμπειροτεχνίας ἐξασκοῦσιν ὁσημέραι μείζονα ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀπέρουν εὐκλείας καὶ ἀνέσεις φέρουσαι καὶ ἀνυπολόγιστον ὠφέλειαν προξενούσαι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Τηλικαύτην ἀδιάκοπον σειράν ἀπληροδιαδόχων, καὶ ὄντως θαυμασίων θριάμβων οὐδέποτε πρότερον ἐπέδειξεν ἡ ἐμπειροτεχνία. Αὐτόχρημα θαυμάσια φαίνονται αἱ προοδοὶ αὐταὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἀμνήτους, τοὺς μὴ γινώσκοντας δηλαδή τὴν πολλὰς ἀπλουστάτην λύσιν τῶν μυστηρίων τῆς τέχνης.

Διὰ τοῦ ἀπλουστάτου κατασκευασμένου, ἀλλ' οὐχ ἥττον θαυμασίου τηλεφώνου δυνάμεθα σήμερον νὰ συνομιλῶμεν πρὸς ἀνθρώπους διατρίβοντας ἐν ἄλλαις πολὺ μεμακρυσμέναις ἀφ' ἡμῶν πόλεσιν.

Οὐδ' αὐταὶ αἱ θάλασσαι, αἱ χωρίζουσαι τὰς πόλεις ἀπ' ἀλλήλων, παρέχουσι πλέον ἐμπόδιον εἰς τὴν διέλευσιν διὰ τοῦ τηλεφώνου· ἐτι δὲ καὶ εἰς τοὺς δύτας, τοὺς ἐργαζομένους εἰς μεγάλα βάρη ἐπὶ τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης, κατέστη σήμερον προσιτὴ ἡ διὰ τοῦ τηλεφώνου συνδιέλευσις. Ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία ἐλάβεν ἤδη ἐκτάκτως εὐρείαν διάδοσιν.

Ὁ φωνογράφος τοῦ Ἐδισον, τὸ γραφόφωνον τοῦ Tainter καὶ τὸ γραμμόφωνον τοῦ Berliner εἶναι τρόπον τινὰ φωτογραφικαὶ συσκευαὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν, καὶ διὰ τοὺς ἤχους ἐν γένει. Διὰ τῶν μηχανῶν τούτων οἱ λόγοι ἡμῶν οἷονε φωτογραφοῦνται, μονιμοποιῶνται, ἀποστέλλονται εἰς μακροκρυσμένας χώρας, ὅπως αἱ ἐπιστολαί, καὶ ἐκεῖ πολλαπλασιάζονται. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ἀποθνήσκοντος παραδίδονται εἰς τοὺς ἐπιγενομένους, οἱ αὐτοὶ καὶ ἀπαράλλακτοι διὰ τῶν φωνογραφικῶν τούτων συσκευῶν. Λέγεται μάλιστα ὅτι Ἀμερικανὸς τις ἱεροκῆρυξ πρὸ τοῦ θανάτου του ἀπήγγειλεν ὁ ἴδιος τὸν ἐπικήδειον λόγον του εἰς τὸν φωνογράφον, βραδυτέρον δὲ ὅτε ὁ ἱεροκῆρυξ ἀπέθανεν, ὁ φωνογράφος ἀναπαρήγαγεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν λόγον ἐνεῖνον, οὕτως ὥστε οἱ παριστάμενοι ἤκουον αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ νεκροῦ μὲ τὴν ἰδίαν του φωνήν.

Ὁ σήμερον πανταχοῦ σχεδὸν ἐν Εὐρώπῃ διαδεδομένος, καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς πρότερον χρόνον αὐτόχρημα μαγικός, ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς, εἶνε ἕτερον θαῦμα τῶν ἡμετέρων χρόνων. Τὰ πλείστα τῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης θεάτρων, τὰ μεγάλα δημόσια καταστήματα, ὠδεῖα, καφενεῖα, ξενοδοχεῖα, ἐργαστάσια,

ἐμπορικὰ καταστήματα, σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, ἐτι δὲ καὶ ὁλόκληροι συνοικίαι μεγαλοπόλεων, περιλοῦνται σήμερον ὑπὸ θαλάσσης ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἀκόμη καὶ εἰς ἐκκλησίας ἤρχισεν ἐν Εὐρώπῃ νὰ εἰσάγηται ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς, ὅστις εἶναι σήμερον εἰσηγμένος καὶ εἰς πολλὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πολιχνία, ἅτινα δὲν ἔχουσι μὲν τόσην σπουδαιότητα ὥστε νὰ φωτισθῶσιν οὐδὲ κἄν δι' αἰερίοφωτος, τὰ ὁποῖα ὅμως εὐμοιροῦσι φυσικῶν τινῶν προτερημάτων (οἷον παραρρεόντων ὑδάτων κτλ.) δυνάμεων μὲ μικρὰς σχετικῶς δαπάνας νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς κίνησιν δυναμομηχανῶν. Ἡ δύναμις τῶν βεόντων ὑδάτων ὅπως καὶ ἡ τῶν ἀνέμων, ἤρξαντο ἤδη πρὸ πολλοῦ χρησιμοποιοῦμεναι ὑπὸ τῆς ἠλεκτροτεχνίας, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ θὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀναμφιβόλως πολὺ περισσότερον καὶ τελειότερον ἢ μέχρι τοῦδε. Αἱ δυνάμεις αὗται τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ἀνέμων μεταθιβάσσονται σήμερον τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν!

Ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἵπποσιδηροδρόμων δι' ἠλεκτροκινήτων σιδηροδρόμων ἐλάβεν ἤδη ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσι τῆς Ἀμερικῆς ἐκτάκτως μεγάλαν διαστάσιν. Ἡ Εὐρώπη ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπολείπεται πολὺ τῆς Ἀμερικῆς ἐν τῇ προσῶφ ταύτῃ τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Δὲν θὰ παρέλθῃ ὅμως πολὺς χρόνος εἰσέτι, καὶ ἡ χρησιμοποίησις αὐτῆ τῆς ἀσυγκρίτως καταλληλοτέρας ἠλεκτρικῆς δυνάμεως ἀντὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἵππων θὰ λάβῃ καὶ ἐν Εὐρώπῃ μεγάλην διάδοσιν. Ἐν τῷ παρόντι τοῦλάχιστον εἰς πλείστας πόλεις τῆς Γερμανίας σχεδιάζεται ἤδη ἡ εἰσαγωγή ἠλεκτροκινήτων σιδηροδρόμων διὰ τὴν ἐντὸς τῶν πόλεων καὶ ἐν τοῖς περιχώροις συγκοινωνίαν. Ἐν συνόλῳ ὑπάρχουσιν ἐντὸς τοῦδε 109 ἠλεκτρικοὶ σιδηροδρομοὶ μὲ ὀλικὸν μῆκος 925,36 χιλιαμέτρων καὶ μὲ 936 ἀμάξας. Ἐν μόνῃ τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ ἡ διὰ τοιούτων σιδηροδρόμων συγκοινωνία ἐκτελεῖται ἤδη εἰς 26 μεγάλας πόλεις.

Διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καθαρίζονται καὶ τὰ βορβορώδη ὕδατα ἐν ταῖς πόλεσι, μεταβαλλόμενα εἰς διαυγῆ καὶ ἄνοσμα ὑγρὰ.

Προσέτι ἐγένοντο πειράματα πρὸς καθαρισμόν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἀπὸ κόνεων καὶ μισματικῶν ἀναθυμιάσεων. Τὸ ὀξυγόνον δηλ., τὸ σπουδαῖον τοῦτο συστατικόν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, μετατίθεται διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς ἄλλην τινὰ, ὅπως ἰδιάζουσιν κατάστασιν, ἐν ἣ διατελοῦν ὀνομάζεται ὄζον· ἡ δὲ ἰαματικὴ ἐνέργεια τοῦ ὄζοντος τούτου εἶναι πανθομολογουμένη.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κατωρθώθη νὰ κατασκευασθῇ καὶ ἀδαμαντόκοιτις.

Παραλείπομεν ἐνταῦθα πλείστα ἄλλα παραδείγματα χρησιμοποίησεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ ἀναφέρομεν τελευταῖον τὸ ἠλεκτρικὸν κλειδοκῦμβάλον. Ἐν ἐτι 1886 μηχανικός τις ἐν Βερολίῳ κατώρθωσε διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ νὰ καταστήσῃ τοὺς τόνους τοῦ κλειδοκῦμβάλου διαρκεῖς καὶ ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως ἠγαῦντας, προσέτι δὲ ἀπομιμουμένους τὸν ἦχον ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων. Ἐσχάτως ὁ αὐτὸς μηχανικός ἐτελειοποίησε τὴν ἐφεύρεσίν του ταύτην, τῶρα δὲ τὸ ἠλεκτρικὸν κλειδοκῦμβάλον λέγεται ὅτι ἀπομιμῆται μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριθείας ὁλόκληρον ὀρχήστραν!

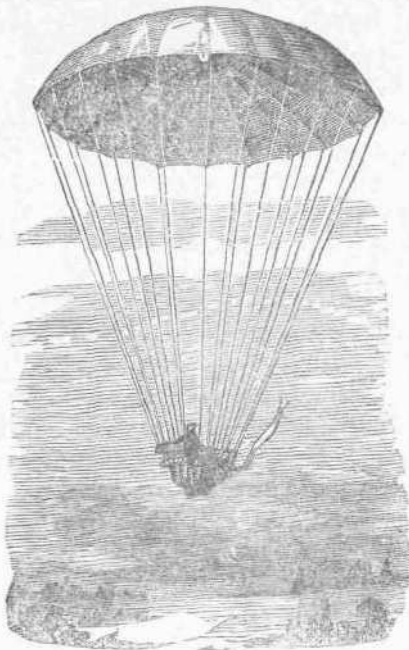
Μεγάλαι εἶναι τῷ ὄντι αἱ προοδοὶ τῆς ἠλεκτροτεχνίας, αἱ μέχρι τοῦδε συντελεσθεῖσαι, ἀλλ' ἐτι μεγαλύτερα καὶ καταπληκτικώτερα θαύματα δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἄς εὐχθῶμεν μόνον νὰ ἐφαρμόζονται καὶ ἐν Ἑλλάδι ὅσα ἀλλαγῶν ἐπαύσαν πλέον νὰ θεωρῶνται ὡς θαύματα!

ΤΟ ΒΡΑΔΥΠΤΩΤΟΝ

Εἶχομεν εἶπει πέρυσιν ὀλίγα τινὰ περὶ ἀεροστάτων καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῶν λαθόντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐπανειλημμένως γενομένης τότε λίαν ἐπιτυχοῦς ὄσφ καὶ ἐπικινδύνου ἀνυψώσεως εἰς ἰκανόν ὕψος τοῦ ἀεροναύτου κ. Σπελτερίνη μετὰ τινῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. ἐν ἐπομένοις δὲ φύλλοις περιεργότερα περὶ τοῦ πάντοτε ἐνδιαφέροντος τούτου θέματος θέλομεν γράψαι.

Τώρα δραττόμεθα πάλιν τῆς εὐκαιρίας, ἵνα ἰκανοποιήσωμεν τὴν περιέργειαν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν γενομένης ἐν Φιλήρῳ νέας ἀνυψώσεως ἀεροστάτου, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὡς εἶχεν ἀναγγεληθῆ διὰ τῶν ἐφημερίδων, κατέπεσεν ἀβλαβῆς ὁ ἀεροναύτης διὰ τινος μηχανήματος, ἔχοντος τὸ σχῆμα τοῦ ἀλεξιθρόγου (ὡς ἡ εἰκὼν) ἐξ ἰκανοῦ ὕψους, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ποιούμεθα ἀμέσως κατωτέρω τὸν προσήκοντα λόγον.

Εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας ὅτι: Ἡ ταχύτης τῶν σωμάτων, ὅταν ταῦτα πίπτωσι, μετρίζεται ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος.

Ἐπὶ τῆς ἀπλουστάτης ταύτης ἀρχῆς στηριζόμενοι οἱ ἀεροναῦται κατεσκεύασαν εὐφύεστατα μηχανήματα, ἅτινα ἐπέτρεπον εἰς αὐτοὺς ἐν καιρῷ κινδύνου νὰ εὐκολύνωσι τὴν κατὰ χάσιν των ἐγκαταλίποντες εἰς τὸ κενὸν τὸ ἀερόστατον.

Καὶ ταῦτα εἶναι τὰ λεγόμενα βραδύπτωτα, ἧτοι γιγαντιαία ὀμβρέλλα, εἰς τὰς ὁποίας κρέμεται μικρὸν σωσίβιον σκάφος.

Ὅταν ὁ ἀεροναύτης διατρέχῃ τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην στιγμήν, πίπτει κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ διάστημα μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ βραδύπτωτον, ἀνοιγόμενον τελείως, προσφέρει μεγάλην ἀντίστασιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἡ ταχύτης τῆς πτώσεως ἐλαττοῦται ἐπαίσθητως.

Ἐὰν τὸ βραδύπτωτον ἐπαρουσιάζεν, ὅπως ἡ ὀμβρέλλα, πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ παρομοιάζομεν, ἐπιφάνειαν συνεχῆ, δηλαδὴ ἄνευ ὁπῆς τινος, ὁ πιεζόμενος ἀὴρ φεύγων ἄλλοτε ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄκρου καὶ ἄλλοτε ἐκ τοῦ ἄλλου θὰ ἐπρόξενει ταλαντεύσεις ἐπικινδύνους εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ μικροῦ σκάφους καταφυγόντα ἀεροναύτην καὶ θ' ἀνέτρεπε πιθανότατα τὸ μηχανήμα, ἀπαρῶντα ὡς ἀνατρέπεται καὶ ἡ ὀμβρέλλα, ὅταν πνέῃ ἄνεμος δυνατῶς.

Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνοίξωσιν εἰς τὸ κέντρον μικρὸν ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς ἀσφαλείας, τὴν ὁποίαν παρέχει, κάμνει τὸ βραδύπτωτον νὰ κατέρχεται ἄνευ κλονισμῶν καὶ τὸ ἐμποδίζει ν' ἀνατραπῇ.

M.K.

ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Νὰ ἐρμηνευθῇ ἐκάστη εἰκὼν ἰδιαιτέρως δι' ὀλιγωτέρων ὄσφ τὸ δυνατόν λέξεων.

ΟΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὰ χειρόγραφα εἰσι δεκτὰ μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου.

Τὸ καλλίτερον θὰ δημοσιευθῇ, θὰ ἐπαινεθῶσι δὲ τὰ μετ' αὐτὸ ἄξια μνηίας.

Τὰ ὀνόματα τῶν διαγωνισθησόμενων θὰ δημοσιευθῶσιν.

Εἰς τὸν βραβευσθῆσόμενον θὰ διανεμηθῶσιν ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ Περιοδικοῦ ἐκδοθέντα.

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Πρὶν σβύσῃ ὁ αὐγερινός, πρὶν σκοτεινιάσῃ ἡ πούλια,
πρωτοῦ νὰ βᾶψῃ ροδινὰ τὸν οὐρανὸ ἢ αὐγοῦλα,
πρὶν νὰ σκορπίσῃ μωροδιαίς τὰ ρόδα καὶ τὰ γιούλια,
ἀπὸ τὸν ὕπνο δροσερῆ ζυπνᾶ ἢ βοσκοπούλα.

Μὲ τὰ μαλλιά της τὰ χρυσὰ στοὺς ὤμους της βιγμένα
ποῦ κυματίζουν σιγανὰ στὸ δροσερὸ ἀγέρι
μὲ τὸ χιονάτο πρόσωπο, τὰ μάτια τὰ γραμμένα
μοιάζει λουλουδι ζηλευτὸ, μοιάζει λαμπρὸ ἀστέρι.

Σὰν κυπαρίσι λυγρῆ λευκῆ ῥοδοπλασμένη
ὀλόχαρη καὶ δροσερῆ ἢ κόρη ἢ ξανθοῦλα
μαζεύει τὰ ἀρνάκια της καὶ στὸ βουνὸ ἀνεβαίνει,
πρὶν σβύσῃ ὁ αὐγερινός, πρὶν νὰ φανῇ ἢ αὐγοῦλα!

Κάτ' ἀπὸ πεῦκο κάθεται μὴν τύχη καὶ μαυρίση
τὸ μαρμαρένιο της λαϊμὸ, τ' ἀφρόπλαστὰ της κάλλη,
ὁ ἥλιος, ὅταν τὸν βαθὺ τὸν ὕπνον του ἀφήσῃ
καὶ στὸν γαλάζιον οὐρανὸν ὀλόχρυσος προβάλλῃ.

Κι' ἐν ᾧ ὀλόχαρα σκιρτοῦν τ' ἀρνάκια στὸ χορτάρι
ἐκείνη μὲ χαμόγελο στὰ κοραλένια χεῖλια
ψάλλει τραγοῦδι χαροπὸ μὲ ζηλεμένη χάρι
καὶ τ' ἀηδονάκια σιωποῦν καὶ κρύβονται ἀπὸ ζήλια.

Καὶ τῆ γλυκεῖά της τῆ φωνὴ τὴν πέρνει ὁ ἀέρας
καὶ δῶθε κείθε σὲ βουνὰ καὶ κάμπους τὴν σκορπάει
καὶ κάπου κάπου ἀκούεται ἤχος γλυκεῖας φλογέρας
τῆς βοσκοπούλας τὸ σκοπὸ σιγὰ ν' ἀκολουθᾷ.

Κ' ἔτσι ἀθῶα καὶ ἀγνή ὄλο χαρὰ γεμάτη
ζῆ μὲς τὴν φύσιν ξένοιαστη μὲ τὰ ἀρνιά σιμὰ της
νομίζει ὅτι βρίσκεται σὲ μαγικὸ παλάτι
ὅτ' εἶν' αὐτὴ βασίλισσα κι' ὑπήκοοι τ' ἀρνιά της.

ΞΑΝΘΗΣΗ Ι. ΚΑΛΟΣΤΥΓΗ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Εἰς τὸ νεκροταφεῖον νήσου μικρῆς μὲν
κατὰ τὴν ἑκτασίαν, μεγάλης ὁμῶς διὰ
τὰ κατορθώματα τῶν ἀνδρῶν της κατὰ
τὴν Ἑλλ. ἐπανάστασιν, περιφερόμενος
μίαν ἡμέραν μετὰ γέροντος ναυτικοῦ, ὁ
ὁποῖος μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὀδηγός, ἔστα-
μάτησα τὸ βῆμα ἔμπροσθεν ἑνὸς τάφου
οὐδὲν σημεῖον φέροντος ὅτι ὑπ' αὐτὸν
ἀναπαύεται ὑπαρξίς ἀνθρωπίνη, πλάσμα
τοῦ Θεοῦ. Οὔτε κανδύλα, οὔτε πλάζ,
οὔτε σταυρός, ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος
τῶν κοιμωμένων, σοὶ ἔδιδον νὰ ἐννοήσῃς
ὅτι τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἐπάτεις ἐ-
κρυπτεν ἓνα ἄνθρωπον! Οὐδεὶς ἐρχε-
ται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τάφον, οὐδεὶς
μνημονεύει τὸν κοιμωμένον νεκρὸν. Ἡ
θάλασσα μόνον βλέπουσα τὴν περιφρο-
νησιν ταύτην τῶν κατοίκων τῆς νήσου
πρὸς τὸν κοιμωμένον ἥρωα, κτυπᾷ τὸ ἀφρώδες κύμα της εἰς τοὺς βράχους τῆς
ἀκτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπλοῦται ἡ νεκρόπολις ὡς νὰ δροσίζῃ τὸ χῶμα περιφρο-
μένου τέκνου κοιμωμένου ἐκεῖ.

Ἡ γῆ ζηλεύσασα τὴν θάλασσαν φυτρώνει καθ' ἕκαστον ἔαρ παρὰ τὸ ζῆρὸν
μνήμα χλόην καὶ ἀνθύλια, ἀπὸ τῶν φύλλων τῶν ὁποίων κυλίνονται καθ' ἕκαστην
πρωῖαν ὡς δάκρυα αἰ σταγόνες τῆς νυκτερινῆς δρόσου, τὰς ὁποίας χαιρετίζει
ἡ πρώτη τοῦ ἡλίου ἀκτίς.

Τὴν νεκρικὴν σιγὴν τὴν βασιλεύουσαν εἰς τὸ κοιμητήριον διέκοψεν αἰφνης ὁ
συνδός μου.

— Νά! ἐδῶ εἶναι ὁ τάφος τοῦ τρελλοῦ.

— Τίνος τρελλοῦ, μπάμπια-Σταμάτη;

— Νά! ἑνὸς γέρω-Νικόλα καπετάνιου ποῦ τὸν βρήκανε μιὰ ἡμέρα πεθα-
μένον ἐδῶ εἰς τὴν ἀκροπελαγιά. Ἐχεῖ κι' αὐτὸς ὁ τρελλόστην ἱστορίαν του.

— Τὴν ἱστορίαν του;

— Ναι εἶναι μιὰ ὑπόθεσις ποῦ τὴν ξέρουν ὅλοι οἱ χωρικοί· σεῖς ποῦ νὰ τὴν
ξέρετε.

— Διηγήσου με λοιπὸν σὲ παρακαλῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ. Θὰ
ἦναι ἀξία νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεὶς.

Ὁ μπάμπια-Σταμάτης ἀφοῦ ἐκάθησεν εἰς ἓνα τάφον καὶ ἤναψε τὴν πίπικα
του, ἤρχισεν ὡς ἐξῆς τὴν διήγησίν του.

— Είναι τώρα περασμένα πολλά χρόνια, επάνω κάτω καμμιὰ εικοσαριά, όταν ένα πρωί ακούσθηκε εἰς τὸ χωριὸν ὅτι εὐρέθηκε πεθαμένος εἰς τὴν ἀκρογιαλιά ὁ τρελλὸς τοῦ νησιού, ὁ μπάρμπα-Νικόλας. Ὁ μπάρμπα-Νικόλας ἦταν ναυτικός ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τοὺς εἶχε φοβηθῆ ἡ θάλασσα. Ὅταν οἱ πατέρες μας εἶχαν σήκωσι τὴν παντιέρα τῆς ἐπαναστάσεως ὁ τρελλὸς ἦταν παλλικάρι 20 χρονῶν. Ὅλοι οἱ νηοὶ ἀπ' τὸ νησιέμπηκαν εἰς τὰ καράβια μὲ τοὺς καπετανέους καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἐβγήκαν πλέον ἀπ' αὐτὰ τὰ τουρκικὰ βόλια τοὺς ἔδωκαν γιὰ τάφο τῆ θάλασσα. Ὁ Γέρω-Νικόλας ἦταν τότε ναύτης καὶ εἰς τὸ καράβι ποῦ ἦταν καπετάνιος ὁ Μισούλης, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε σὺν ψυχογυῖο γιὰ τὴν πολλὴν του παλλικαριά. Λέγουν γιὰ νὰ δείξουν πόσον παλλικάρι ἦταν αὐτός ὁ τρελλὸς ποῦ κοιμάται τώρα ἐκεῖ κάτω, ὅτι μὴ ἡμέρα ποῦ ἐμαγεύρευε τὸ φαῖν τοῦ καπετάνιου εἰς τὸ κατὰστρομα τοῦ καραβίου, μπόμπα τουρκικὴ ἐχτύπησε τὸ τσουκάλι καὶ τὸ ἔκαμε θριψάλα. Τότε ὁ Νικόλας χωρὶς νὰ φοβηθῆ κατέβη εἰς τὸ καράβι καὶ εἶπε εἰς τὸν Μισούλη «Καπετάνιε, πάλι ψωμί ξερό θὰ φάμε σήμερα οἱ μουρτᾶτες μᾶς ἐσπασαν τὸ τσουκάλι μὲ τῆς μπόμπαις των!»

Λένε πολλὰ γιὰ τὴν παλλικαριά τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω καιρὸ τώρα νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ.

— Καὶ πῶς κατήντησε τρελλὸς αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία πολὺ συγκινητικὴ. Πηγαίνουμε καὶ εἰς τὸν δρόμο σοῦ τὴν λέγω καὶ αὐτῇ.

Ἐγκατελείψαμεν τὸ νεκροταφεῖον διευθυνόμενοι εἰς τὴν νῆσον, ὅτε ὁ Κύρ-Σταμάτης ἐξηκολούθησεν ὡς ἐξῆς.

— Ἀμα ἐτελείωσεν ἡ ἐπανάστασις ὅσα παλλικάρια ἐγλύτωσαν ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς καπετάνιους χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἔγραφον γιὰ τὴν ἀνδρεία τους εἰς τὸν πόλεμον τέτοια χαρτιά ἐπῆρε καὶ ὁ Νικόλας καὶ τὰ ἐφύλαγε σὺν τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ. Ἡ κυβέρνησις τότε ἐκάλεσε ὅλους ὅσους εἶχαν τέτοια χαρτιά νὰ τὰ παρουσιάσουν γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ μίαν σύνταξιν καὶ τὸ παράσημον τοῦ ἀγώνου. Ὅλοι ἐπαρουσίασαν τὰ χαρτιά τους καὶ ἐπῆραν σύνταξιν καὶ παράσημα μόνον ὁ γέρω Νικόλας δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰ παρουσιάσῃ, διότι εἶχον χαθῆ! Ἐτρεψε εἰς τὴν κυβέρνησιν, τὰ ἐζήτησε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὰ εὕρῃ. Ἐφερε μάρτυρας νὰ βεβαιώσουν ὅτι εἶχε τέτοια ἔγγραφα, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπίστευσε τοὺς μάρτυρας καὶ ὁ κόσμος ἔλεγεν ἔπειτα ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος νὰ τύχῃ καὶ ὁ γέρω-Νικόλας τῆς τύχης τῶν ἄλλων!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Νικόλας ἄρχισε νὰ ἦναι θλιμμένος καὶ μελαγχολικός. Ὅταν ἔβλεπε τοὺς συντρόφους του νὰ ζοῦν καλὰ, νὰ φοροῦν τὰ παράσημά τους καὶ νὰ περνοῦν ἐμπρός των μὲ σεβασμὸ οἱ χωρικοὶ, ἐφευγε ἀπὸ τὸ μάτι του ἓνα μεγάλο δάκρυ, τὸ ὁποῖον εἰδείνε πόση πικράδα ἔκρυβε εἰς τὰ στήθεια του.

Ἡ παρηγοριά του ἦταν ἡ θάλασσα. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ ἐψάρευε μὲ τὴ μικρὴ βαρκούλα του καὶ ἔζη ἀπὸ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδινε ἡ δουλειά του. Μὰ ἡ δυστυχία εἰς τὸν κόσμον ἐρχονται μαζῇ. Μιὰ ἡμέρα, μίαν τρικυμίαν φοβερὴν ἐκομμάτισε ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους τῆ βάρκα καὶ ὁ φτωχὸς γέρω-Νικόλας μαζὺ μὲ τὴν βάρκα ἔχασε καὶ τὸ ψωμί τῆς ἡμέρας του. Ἦναγκάσθη τότε νὰ ζητιανεύῃ διὰ νὰ ζῇ! ὦ! ἂν τὸν ἔβλεπες μὲ πόσο φόβο ἀπλωνε τὸ χεράκι του, τὸ τιμημένον ἐκεῖνο χέρι, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη, θὰ ἐνοιωθες πόση ἐντροπὴ τοῦ ἐσπάραιε τὰ στήθεια του. Ἦτο κουτσός,

διότι μιὰ σφαῖρα τουρκικὴ ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ εἶχε σπάσει τὸ ποδάρι. Ἡ κουτσαμάρα του, ἡ ἄντροπῆ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐζητιάνευε καὶ ἡ λύπη ποῦ τὸν εἶχε κυριεύσει, τὸν ἔκαμαν ὥστε τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μας νὰ τὸν περάσουν γιὰ τρελλό. Κάθε πρωὶ, ὅταν ἤθελαν νὰ πάνε ἔσθ' ἰστορίαν τοὺς καὶ κάθε μεσημέρι ποῦ ἐγύριζαν εἰς τὸ σπῆτι ἀπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ τρελλοῦ, τοῦ ἐπετοῦσαν πέτρες καὶ τοῦ ἔλεγον:

— Τὰ χαρτιά γέρω-Νικόλα καπετάνιε, τὰ χαρτιά.

Ἐθύμωμε κάποτε πολὺ καὶ τὰ κυνηγοῦσε γέρωσ ὁμως καὶ κουτσός δὲν μποροῦσε νὰ τὰ φθάσῃ ποτέ. Τέλος νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, εἰς τὰ τελευταῖα ἀπὸ τὰ βασανιστήρια ποῦ τοῦ ἔκαναν κάθε ὥρα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, ὁ Γέρω-Νικόλας ἐτρελλάθη εἰς τ' ἀλήθεια καὶ μετὰ τινα καιρὸν εὐρέθηκε πεθαμένος εἰς τὴν ἀμμουδιά!—Νὰ αὐτῇ εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία τοῦ Γέρω-Νικόλα τοῦ τρελλοῦ τοῦ νησιού, ποῦ εἶπε νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ γνωστοὶ ἄνθρωποι αὐτόν.

Ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκθεσιν τῶν ἐθνικῶν καμηλιῶν, τὴν ὁποίαν εἶχε τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος διενεργήσει ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐγγράφων τῆς ἐπαναστάσεως εὑρον καὶ ἐν τοιοῦτον τοῦ ναυάρχου Μισούλη, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ ἐξῆς:

«Ὁ ναυτικός Νικόλας Σ... καταταγμένος ἔσθ' ἰστορία μου εἰς ὅλη τὴν ἐπανάστασι εἰδείξε τέτοια παλλικαριά καὶ θάρρος, τὰ ὁποῖα πρέπει καλὰ νὰ ἐκτιμῆσῃ ἡ πατριδα μας. Μιὰ νυχτιὰ σκοτεινὴ σὺν τὴν πίσσα ποῦ μᾶς εἶχε περικυκλώσει ἡ τουρκικὴ ἀρμάδα κοντὰ εἰς τὸ νησί... θὰ εἶμεθα ὅλοι χαμένοι καὶ τὸ νησί θὰ ἔπεφτε εἰς τὰ χεῖρα τῶν Τουρκῶν, ἂν δὲν εὐρισκότανε τὸ παλλικαρι αὐτὸ νὰ πάῃ κρυφὰ-κρυφὰ νὰ βάλῃ φωτιὰ εἰς ἓνα τουρκικὸ καράβι καὶ νὰ τρομάξῃ τὸν ἐχθρό, ποῦ ὅταν εἶδε τὸ κακὸ ἐφοβήθη καὶ ἐφυγεν ἀμέσως γιὰ τ' ἀνοιχτά. Τῆς ἄλλαις μικρότεραις παλλικαριαῖς του δὲν τῆς μνημονεύω φθάνει αὐτῇ γιὰ νὰ τὸν τιμῆσῃ ὡπως πρέπει ἡ πατριδα μας». Κάτωθι τοῦ ἐγγράφου τούτου ὑπῆρχον γεγραμμένα κ' λέξεις: «Εὐρέθη καθ' ὁδὸν ὑπὸ τοῦ κ. Τ... καὶ ἐδόθη τῇ ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρίᾳ».

Ὅ,τι δὲν ἔκαμεν ἡ πατρις εἰς τὸν γέρω-Νικόλα ζῶντα, τὸ ἔκαμε κατόπιν εἰς τὴν μνήμην του.

Ἐκεῖ ὅπου ἀραγὴς ἔκειτο ὁ δύστηνος ἦρωσ, μεγαλοπρεπὲς ἦδη μαυσωλεῖον ἀνεγείρεται. Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, τὰ ὁποῖα ἐπέφερον τὸν θάνατον εἰς τὸ ἄνδρῖον τέκνον τῆς πατρίδος, ἀνδρωθέντα τώρα, ἐρχονται καὶ γονυπετοῦσι πρὸ τοῦ τάφου του.

Τὴν 25 Μαρτίου ἐκάστου ἔτους μεγαλοπρεπὲς μνημόσυνον συγκαλεῖ περίξ τοῦ μνημείου τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς νήσου, οἵτινες μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς φιλοῦσι τὸ χώμα του ζητοῦντες νὰ ἐξλιεθῶσι διὰ τὸ σφάλμα των.

Κανθῆλα μεγάλη, ἀδικακῶπως λάμπουσα, ὡς φωτεινὸς ἀστὴρ, δεικνύει εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν νῆσον, τὸ μνημεῖον τοῦ καίμωνου γενναίου ναύτου! τὸν τάφον τοῦ τρελλοῦ!

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἀφιερῶμεν ὁλόκληρον τὴν σελίδα τῶν «Ποικίλων τερπνῶν» πρὸς τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν συνεργάτην κ. Μιχ. Λελέκου τὸν πρωτότοπον καὶ ἐπιμελῆ συγγραφεὴ καὶ σελ. λέκτην τῶν μυθευμάτων, αἰνιγμάτων καὶ παροιμιῶν τοῦ λαοῦ, φρονῶντες, ὅτι οὕτω τέρομεν καὶ διδάσκουμεν συγχρότως τοὺς μικροὺς ἡμῶν φίλους; αἱτινες ἀπλήτως ἀνέγνωσαν τὰ μέχρι τοῦδε ἐν τῷ «Παιδικῷ Περιοδικῷ» δημοσιευθέντα ἔργα τοῦ εὐγενεοῦς ἡμῶν συνεργάτου, εἰς ὃν ἐπὶ τῷ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐκφράζομεν καὶ ἐντεῦθεν τὰς ἐνθέρμους εὐχαριστίας μας.

Ἀμάρτια

Διδάσκαλος εἰς κρεοπωλεῖον πορευθεὶς ἠρώτα τί κρέας ἐστὶν αὐτό;
— Πρόβειον, εἶπεν ὁ κρεοπώλης.
— Ἄ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἐστὶ αἶξ ἢ ἄ γ ε λ ἄ ς.
— Οὐ γ ε λ ὤ σ ε, ὑπέλαθεν ὁ κρεοπώλης, οὐ μὰ τὸν Θεόν.

Ἄλλο

Ἀκούοντες ἀγρόται τινὲς ὁ Θ ω μ ἄ ς ὁ δ ῖ δ υ μ ο ς καὶ μὴ ἐννοοῦντες τὸ δ ῖ δ υ μ ο ς ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι τοῦτο. Τὴν ἐβδομάδα τοῦ Θωμᾶ λοιπὸν ἐξεληθόντες ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐπλησίασαν τὸν ἐκεῖ που καθήμενον ἱερέα καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν, ὁ δὲ εἶπεν:

— Ὡχ, εὐλογημένοι, αὐτὸ δὲν ἐννοεῖτε; περίεργον πρᾶγμα! Ν ἄ, ἦ τ α ν ε ἀ π ὸ τ ὸ χ ω ρ ῖ ὸ τ ὸ Δ ῖ δ υ μ ο.

Ἐκ τούτου δύναται τις εἰπεῖν

Δεινὸν ἢ ἀμάρτια
ἀλλὰ καὶ
Μάθησις ἄνευ ἀρετῶν
ὅστι κνώδαλον ὠσιστόν.

Ἀλθανόφωνος

Ἀλθανόφωνος ἐρωτώμενος ἀπὸ ποίας ἐποχῆς ἔχει τὸ ξίφος ὅπερ φέρει;
— Ἀ π ὸ τ ὸ ν κ α ι ρ ὸ τ ῆ ς Γ ῖ ρ ῖ β α ς, ἀπεκρίνετο.

Τούτεστιν ἀπὸ τοῦ 1862 ὅτε ἦν ὁ Δημήτριος Γρίβας εἰς Ναύπλιον ἕνεκα τῆς ἐξώσεως τῶν ἁγίων ἐκείνων κορυφῶν Ὀθωνος καὶ Ἀμαλίας.

Παροιμίαι

Ἄς μὲ λένε βοῖθοντίνα
κί ἄς ψοφᾷ ἀπὸ τὴν πείνα.

Γρηγορεῦθ' ἢ ἀκαμάτρα
ὅταν εἶδε τὴν κομμάτα.

Προσθετέον πρὸς γινῶσιν τῆς κυρίας αὐτῆς καὶ τὸ δίστιχον τὸδε.

«Ὅποιος πεινάει ἔς τὸν ὕπνον του
»βλέπει ψωμιὰ καὶ πῆτες,
»κί ὅποιος εἶνε ξυπόλυτος
»παπούτσια μὲ τῆς μύτες.»

Λαϊκὰ γλωσσικὰ γυμνάσματα

Μιά γελαδίτσα διμουργη,
διμηργοπυργοκέρατη,
κάνει δαυᾶλια διμουργα,
διμηργοπυργοκέρατα.

Αἰκατερ. Μ. Λελέκου

Εὐφυῆς ἀπάντησις φιλοσόφου

Ὁ φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς Διδερότος μετέβη ἡμέραν τινα εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Πανκούκου διὰ νὰ διερθώσῃ τὰ δεκίμια τῆς τυπωνομένης ἐγκυκλοπαιδείας του, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἕνεκα τῆς γερωντικῆς ἡλικίας του ἐδράδυνε νὰ ἐνδυσθῇ, ὁ Διδερότος ἔλαβε τὸ φόρεμά του καὶ τὸν ἐδοῦθη νὰ τὸ φορέσῃ, ἀλλ' ὁ Πανκούκος ἐκ σεβασμοῦ δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο· ἄρσεν νὰ σὲ βοηθήσω τῷ εἶπεν ὁ φιλόσοφος, διότι δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος συγγραφεὺς, ὅστις ἐνέδυσσε τυπογράφους.

Κ. Γεωργιάδης

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ὁ Διδάσκαλος ἐξετάζων τὸν Κωστάκη εἰς τὴν Γεωγραφίαν ἐρωτᾷ.

— Νὰ μοῦ εἴπῃς τώρα, ποῦ εἶνε ἡ νῆσος Σάμος;

Καὶ ὁ Κωστάκης μετὰ τινα σκέψιν:

— Ἐστὶ θάλασσα, δάσκαλε! Ἡρ. Μαγ.

Μετὰ τὸ γεῦμα παρετέθη εἰς τὴν τράπεζαν ἕνα καλὸ καὶ γλυκύτατον, ἀλλὰ πολὺ μικρὸν πεπονάκι.

Ὁ μικρὸς Κοκός, ἅμα ἐσώθη τὸ πεπο-

νάκι, λέγει εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὅποιος τὸ εἶχεν ἀγοράσει.

— Ἀὐτὸ! κούτῃ! . . . δὲν τὸ ἔπενες πεῖο μεγάλο!

Ἄγγ. Ἐμμ. Καρακάκη

Ἡ μικρὰ Φιρὴ ἐρωτᾷ τὴν μαμὰ τῆς μετὰ μεγάλην περιέργειαν.

— Μαμὰ; τὰ ἴδια σκαλοπότηα ἔχει ἡ σκάλα καὶ ὅταν καταβαίνωμεν;

Ἡρ. Μαρούνη

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄνιγμα 216

Ἄψυγον ψυχὴν οὐκ ἔχει
καὶ ἀνὰ τὴν χώραν τρέχει
παίζων μετὰ τῶν ζεφύρων
ἐπὶ δόμων καὶ σιδηρῶν.

Μιχαήλ Λελέκος

Ἄνιγμα 217

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα
τὸ δεύτερον ἐπίσης,
στεροῦμενος τοῦ ὅλου
δυσκόλως θὰ μὲ λύσης

Ἐμμ. Μ. Ζευγώλης

Λαϊκὸν ἀνιγμα 220

Κούφιος ἔλατος,
δρυσὶα γεμάτος.

Κ. Ταμπακόπουλος

Ἀπροσδόκητον 219

Τί δύναται νὰ γίνῃ εἰς Τόμος Χρυσῆς;

Ἄγγ. Ἐμμ. Καρακάκη

Ἄνιγμα 218

Τὸ πρῶτον εἶνε συλλαβὴ
νῆσος τὸ δεύτερόν μου
ἐν ζῶον δὲ τῆς Ἀφρικῆς
εἶνε τὸ σύνολόν μου

Θεόδ. Μπίκος

Λύσεις ἀσκήσεων Ζ' τεύχους

206) Ὀνουξ=νούξ.-207) Ναῦς=πλοῖον=Ναύπλιον.-208) Ἄρκτος=ἄρτος.-209) Ἄθως=θως.-210) Πούπουλα ἔς τὴν πλάτη σου.-211) Ζωμάς=ὄμος.-212) Ἡ μαύρη θάλασσα.-213) Βίων-Δίων.-214) Ὑδρα.-215) Σμικρόν=Μικρόν.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Παιδικῷ Περιοδικῷ συγχαίρει δλοφύως τὰς προσφιλεῖς συνδρομητρίδας δεσποινίδας Ἀθνασίαν Ἄρ. Κοτσελοπούλου, Ἄνναν Πουλίου, Ἐλ. Σωτηροπούλου, Οὐρανίαν Πολυγένης, Ἴριγ. Αἰγυπτιάδου, Ἐρασμίαν Βελεργῆ, Ἀφροδίτην Κωνσταντινίδου, Ἀγγελ. Παπαρέσκου, Εἰρήνην Σχορτσανίδου, Βασίλ. Φαραύτη, Εὐφρ. Βεργοπούλου, Μαρίαν Λοιδωρικιώτου, Μ. Ρουσοπούλου, Αἰκατερ. Ταρσῆ, Εὐφροσύνην Βενετσάνου, Χαρ. Γαβαθᾶ, Μαρίαν Γεωργακοπούλου, Ἐλένην Γιολδάση, Γουλιαν Σαμόλη, Μαρίαν Σιγανού, Πηνελόπην Καζάκου καὶ Αἰκατερίνην Ραυτοπούλου, τυχοῦσας πτυχίου διδασκαλίσσης καὶ εὐχεται ἵνα αἱ γνώσεις, ἃς ἐπὶ τόσα ἔτη διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς διδασκαλίας ἀπεκόμισαν χρησιμεύσωσιν αὐταῖς πρὸς διδασκαλίαν καὶ μόρφωσιν τῆς ευπλάστου νεότητος, ἣν ἐτάχθησαν νὰ χειραγωγήσωσι καὶ ἀναπλασῶσι φροντίζουσαι ὡς ἄλλαι μητέρες διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῆς μόρφωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν συμφώνως πρὸς τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι μεταλλάττουσι κατοικίαν ἢ διαμονὴν νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων ἐπίσης ὅσοι ἐξ ἀταξίας εἴτε ταχυδρομικῆς εἴτε τῶν διανομῶν ἡμῶν δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὸ φύλλον ἢ δὲν ἔλαβον τυχὸν φύλλον τι. Εἰδοποιοῦνται δὲ ὅπως μὴ πληρῶσωσι ἀπὸ τοῦδε ἀνευ ἀποδείξεως παρ' ἑνὸς τῶν διευθυντῶν ὑπογεγραμμένης.

Γλυκερά μου πορτοκαλιά!.. ή βραδύτης τής αποστολής του φύλλου ήτο γενική. Έν τούτοις σοί ζητώ συγγνώμη, ἀρ' οὐ σέ ἔκαμε νά υποφέρης τόσον περιμένονσα.

Εάν σοί εἶπω ὅτι περισσότερον ἐγάρην ὅταν ἔλαβον τό τεύχος τοῦ Ἰουλίου ἀρ' ὅσον ἐγάρην ὅταν ἔλαβόν τό ἀπολυτήριόν μου, δέν θά με πιστεύσης ἄπορον «Παιδικόν Περιοδικόν», μοί γράσει τό προσφιλέσ *Ἄρθος τοῦ Μαίτου*. «Μή ἀργήσης λοιπόν εἰς τό ἐξῆς νά ἔρξεται διότι μᾶς κρατεῖς εἰς φοβερᾶν ἀμφιβολίαν».

Εἰς μάτην σέ ἐπιρίμενα τήν ἡμέραν τής ἑορτῆς μου, μοί γράσει ὁ ἀγαπητός μου Πέτρος Βαντιάλ, διά νά σέ προσφέρω πρὸς ἀνάγνωσιν, ἡ ὅποια θά ἦτο τό καλλίτερον γλῶκισμα εἰς ὄλους τοὺς μικρούς μου φίλους, οἱ ὅποιοι τήν ἡμέραν ἐκείνην μέ ἐπεσκέφθησαν. Δέν ἤλθες ὁμως καί με ἐλύπησες κατάκαρᾶ!

Δέν εἰςεύρω εἰς ποῖαν θέσιν θά εὐρεθῶ ἂν πάλιν συμβῆ ἡ αὐτῆ βραδύτης εἰς τήν διανομήν μοί γράσει ἡ προσφιλέσ *Πρασίνη Αἰόη*.

Θέλετε νά μάθετε ὅτι ἐλύπηθην, ὅτι ἠσθένησα, ὅτι ἀπέθανα ἀπό τήν λύπην μου διά νά μοί στέλλετε τό φύλλον; με ἐρωτᾷ ὁ Μικρός Σωματοφόλας.

Ἐντελῶς μᾶς ἐλησημόνησες ἡμᾶς τοὺς ζῶντας εἰς τήν ἄλλοδαπήν μοί γράσει παραπονομένη ἡ Σοιτεμένη *Ἑλληνοπούδα*. Ὁ βαρὺς καί ὀμιχλώδης τοῦ Λονδίνου οὐρανός εἶνε ἀρκετός νά μᾶς κρατῆ εἰς διαρκῆ μελαγχολίαν, μή θέλεις καί σὺ νά ἐπιτείνῃς ταύτην διά τῆς ἀπουσίας σου.

Ἄλλοι εὐρίσκουν τήν ὄρσαν εἰς τήν Φαληρικὴν ἀκτῆν, ἄλλοι τήν ζητοῦν εἰς τῆς Κηφισσίας τὸν ὄρατον Πλάτανον, ἐγὼ ὁμως τήν ζητῶ καί τήν εὐρίσκω εἰς τὰς στήλας σου, εὐεργέτα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μοί γράσει ὁ προσφιλέσ μου *Σιγάρος Αἰγυιαλός*.

Εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐπιστολάς τῶν μικρῶν μου φίλων καί πρὸς ἄλλας πολλὰς, τὰς ὅποιας δέν μοί ἐπιτρέπει ὁ γῶρος νά δημοσιεύσω, ἡ διεθνῆσις τοῦ περιοδικοῦ διαβλέπουσα τήν μεγάλην ἀγάπην καί ἐκτίμησιν τῶν συνδρομητῶν τῆς πρὸς τό ἔργον αὐτῆς, χαίρει καί ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ ὑπολήψει, ἡς

τό «Παιδικόν Περιοδικόν» ἀπολαύει, καί κίσθανεται τήν ὑποχρέωσιν, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι φροντίσῃ ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἡ παραμικρὰ βραδύτης, ἀρ' οὐ διὰ ταύτης πινακίζονται οἱ μικροὶ τῆς φίλοι, τοὺς ὁποίους τόσον ἀγαπᾷ!

Τῇ ἐν Πόρῳ καλῇ μου ἀναγνωστρίᾳ δεσποινίδι *Ἀριστία Καλ.*... Τό διήγημα δέν εἶνε τόσον καλόν, ὅσον ἡ μετάφρασις, δι' ἣν σᾶς συγγαίρω. Ἄν ἐκλέξητε ἄλλο καλλίτερον, θά δημοσιευθῆ βεβαίως. Διὰ τὰς κρίσεις σας περὶ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Ἐλάβον τό γραμματάκι σου, καλέ μου φίλε Β. Ι. Ἀγκωνάκη, ὠμορρογεγραμμένον, τακτικόν καί με γράμματα καλλιγραφικά, καθαρά καί με μεγάλην προσοχὴν γραμμένα. Μόνον ἡ ἡμερομηνία τῷ ἔλειπεν. Ἐξ αὐτοῦ ἐπίεσθην ὅτι δέν ἠπάτηθην δι' ὅσους ἐπαίνους σοί ἔγραφα, καί ἔχω πεποίθησιν κατέλιπιθα ὅτι πάντοτε θά μοί παρέγγῃ ἀφορμὴν νά σέ ἐπαίνω! Διὰ τήν ἀγάπην σου τήν πολλήν σέ φιλοῦ καί ἐγὼ!.. Ἡ ἐφημερίς σου ἐξακολουθεῖ νά ἐκδίδηται.

Δέν εἶνε δυνατόν νά μὴ τό ἐλάβετε καθολοκληρίαν τό φύλλον τοῦ Ἰουλίου, ἀγαπητὴ Πολιτικὴ ἄσπρη. Ἐν τούτοις σοί τό στέλλω προθύμως ἐκ δευτέρου μετὰ τοῦ παρόντος μόνον καί μόνον διά νά λησημόνησῃς τήν ἡγωνίαν, τήν ὅποιαν ὑπέστης.

Ἀξιότιμος κυρία *Σταυροῦλα Γιατάκου*. Πολὺ καλὰ! Τὰ ἐλάβομεν. Μὴ στεναχωρεῖσθε! Τό λάθος ἦτο πρὸς Κημίαν μᾶς, ἐγένετο δὲ ὑπό τό διεκπεραιωτοῦ μᾶς. Δέν θά ἐξανηγήρῃ πλέον! Πισυάσατε!

Ἀγαπητὴ *Γέρον τοῦ Μοριά!* Ἦτο ἐπόμενον νά μὴ λάβητε τό φύλλον εἰς Προμύριον, ἀρ' οὐ σᾶς ἐστάλη εἰς Προστριαῖν, ὁπόθεν ἀνεχωρήσατε. Σοί τό στέλλω ὁμως καί πάλιν, διότι σέ ἀγαπῶ πολύ!

Ὁ περιοδικός! ὁ περιοδικός!... Ἔτσι πρῶνίζον τὰ παιδάκια, οἱ συνδρομηταὶ μᾶς ἐν Λουτρακίῳ, ὅταν βλέπων τὸν αὐτόθι διαμένοντα χάριν τῶν λουτρῶν κ. Ν. Κοτταλόπουλον! Ἐξῶθεν δὲ τοῦ δωματίου του συναβροχίζόμενα κάθε προῖ τρυγουδοῦν εἰς τό παράθυρόν του καί λέγονον ἀπ' ἐξω ὅλα τὰ τραγουδάκια μᾶς!... Ἀπόλαυσις!